

ELFDE HOOFDSTUK

Ravels en Pater Antonius

Antoon Ravels begaf zich eerst naar de wacht van het stadhuis, om te vernemen of de hoogbaljuw reeds van zijn tocht naar het woud teruggekeerd was.

Een jonge krijgsman stapte voor het gebouw op en neer. 't Was dezelfde die Blommaert aangesproken en zich diens vriend genoemd had, er bij voegend :

« Aan den rooden band om mijn pols kunt ge me altijd herkennen. »

— Is de hoogbaljuw reeds in de stad ? vroeg Ravels.

— Ja, heer, zooeven keerde hij terug.

— En heeft hij de moordenaars gevat ?

— Neen, heer, zijn tocht is te vergeefs geweest.

Antoon verwijderde zich zonder den eenvoudigen soldaat een groet waardig te keuren.

— Straks zal ik mij naar den baljuw begeven, nu is het nog te vroeg, dacht de jongeling. Maar waarom zou ik intusschen pater Antonius niet eens opzoeken ?

Ravels verliet de stad langs de Meerschpoort en bereikte weldra « De Zoete Druif » een taveerne, die 's Zondags 't doel der wandeling was van menigen opgekleeden Oude-naardschen burger en diens gezin.

Antoon aarzelde even binnen te treden... Hij hoorde ruwe stemmen en voorzeker waren het zeer onbeschaafde lieden, die op dezen stond in de gelagkamer vertoefden.

Ravels overwon zijn schroom en opende de deur. Aan een tafeltje in den hoek zaten vier monniken te dobbelen, waarbij ze het niet geheel eens schenen te zijn, te oordeelen naar hun ruwe taal en scheldwoorden. Antoon zag reeds bij den eersten oogopslag dat pater Antonius niet bij hen was, en wilde juist aan den waard vragen, of de geestelijke lieden de herberg niet bezocht hadden, toen hij den onstuimigen prediker van dezen morgen in een anderen hoek ontwaarde.

Pater Antonius hief juist zijn beker op, als een stilzwijgend teeken dat zijn dorst nog niet gelescht was en toen de herbergier zich haastte om de kroes aan te nemen, riep de monnik op echten dronkemanstoon :

— Denkt ge dat ik den geurigen kruidenwijn uit uw onge-

wijde knuisten ontvangen wil? Waar is uw schoone dochter, die geschapen werd om de somberheid der mannen te verjagen en vroolijkheid in 't harte te storten?

— Marijke is reeds ter ruste, eerwaarde heer... zij heeft een drukken dag gehad...

— Gij jaloersche ijzervreter, gij stopt haar weg als wij komen en haalt haar te voorschijn wanneer schoone heeren hier hun kwade penningen verteren.

— Mijn dochter is een eerbare maagd, hernam de herbergier op verontwaardigden toon. Ik ben hier om de klanten te gerieven en zoo de bediening u niet bevalt, kunt ge u naar een andere taveerne begeven.

— Kerel, uw onbeschaamde taal klinkt kettersch, zei pater Antonius boos. Wij bidden voor u, verlaten reeds het bed als gij nog als een zwijn ligt te snorken, wonen de vroegmis bij ook voor de zaligheid uwer booze ziel, wij helpen onze landen zuiveren van de pest, die uit Duitschland is overgewaaid, en gij spreekt ons aldus aan? Ik vertrouw u niet meer, waard Frans...

— Niemand kan mij iets ten laste leggen, nooit liet ik mijn kerkelijke plichten na, sprak de herbergier kalmer, want hij wist hoe groot Antonius' macht en invloed was. Maar verschoon mij, deze heer wenscht ook geholpen te worden, en hij wees naar Ravels, die tamelijk bedremmeld te midden van den vloer was blijven staan.

— Een schoone jonkman, die niet om uw zuren wijn zoo verre komt, spotte Antonius. Hij weet, dat er in deze kooi een lief tortelduifje zit... Waard, ge moest uw uithangbord veranderen en er de « Zoete Druif » op laten schilderen. Maar als ik bediend moet worden door een paar grove handen als de uwe, ga ik heen! Ik was hier een goede klant, en nooit liet ge mij helpen door uw bekoorlijk Marijke, dat toch van den eersten kus niet gestorven is, en nu ik voor eenmaal uit haar poezelige vingers een beker wijns ontvangen wil, bezwaart ge uw ziel door een gemeene leugen, waarvoor u de absolutie geweigerd moest worden. Wat, een deerne van twintig jaren zou te bed liggen, nu de zon nauwelijks onder is! Die jonkman gelooft er ook niets van, maar hij is geduldig, hij weet, dat hij 't meisje nog in zijn armen drukken mag. Ik zal dan maar heengaan, zoo'n nijdig gelaat als 't uwe, een

facie als van een bedelmonnik die twee uren moet vasten, beneemt mij allen lust tot drinken.

De herbergier scheen slechts met moeite zijn verontwaardiging te kunnen bedwingen, maar hield hij zich kalm, toch trachtte hij door geen enkel woord den geestelijke te bewegen in zijn herberg te blijven.

Ravels vroeg een beker wijn, ledigde dien snel en verliet ook de taveerne, blijde, dat hij zoo'n gunstige gelegenheid had, om pater Antonius te spreken, nu deze nog niet zeer bedronken scheen.

Spoedig had hij den ontevreden monnik, die nog in zich zelf liep te grommen, ingehaald.

— Blijft gij evenmin? vroeg Antonius, die zich op 't geluid der voetstappen omgekeerd had. Ha! gij zijt wat verlegen, omdat ik u gezien heb, want ik ken u wel, ontrouwe minnaar, die er de Heiligen weten hoeveel lieve deernen op nahoudt. Gaat ge mee naar de stad, dat treft goed, want ik begeer u te spreken.

— Kent ge mij dan, eerwaarde vader? vroeg Antoon verrast.

— Zou ik u niet kennen? Heden morgen zat ge nog onder mijn gehoor in St. Walburgiskerke, waar ik dikwijls predik, daar de sufferige pastoor veel te zacht is. En ik weet nog meer, vriendje, ik weet ook dat een paar donkere oogen uw hart gevangen hebben.

Ravels bloosde en werd onaangenaam verrast door die woorden, want hij had zoo vast geloofd, dat zijn liefde een geheim was.

— Nu, ge hebt een goede keuze gedaan, tenminste wat het uitwendige betreft, maar of Lysbeth Lodens, de nichte van Jacob Blommaert, inwendig zoo onschuldig is als haar lief gelaat doet vermoeden, daar durf ik geen eed op doen.

't Hinderde Ravels wel, dat deze brutale monnik zoo vrij en meesterachtig over zijn geliefde sprak, maar hij moest nu reeds de eerste vernedering ondergaan, verwekt door zijn begeerte een werktuig te worden in die helsche machine, welke men de Heilige Inkwisitie noemde.

— Lysbeth is een oprecht katholiek, eerwaarde vader, het zou verre zijn van mij een kettersche tot vrouwe te nemen.

Pater Antonius gaf hierop eenige zinnen slecht Latijn ten

beste, die moesten bedieden, dat de ketters listig zijn als slangen... De liefde is blind, mijn vriend; och, dat meisje denkt wellicht meer aan uw mannelijk gelaat en flikkerende oogen, aan uw streelingen en kussen dan aan de leer van den verdoemden Luther, die thans ligt te kronkelen in de vlammen der helle. Maar ik verdenk den burger Blommaert, die mij zoo minachtend aan durft zien, met een paar oogen, waaruit haat straalt.

— Ik sta borg voor Lysbeths oprecht geloof, eerwaarde vader, hernam de jongeling, die het verboden boekske in zijn tassche voelde branden. Nogmaals verzeker ik u, dat ik alle ketterije verfoei en als duidelijker bewijs nog van mijn eerbied voor de heilige kerke, kwam ik uwe hulpe vragen tot het verwerven van een ambt, waardoor ik mede zal helpen aan de zuivering onzer arme Nederlanden. Ik heb reeds over dit punt met den hoogbaljuw gesproken...

— En hij is veeleischend als het de aanstelling van vertrouwde dienaren geldt, viel de monnik in. Doch zoo pater Antonius één woord spreekt, is uw toekomst verzekerd.

— En zoudt gij, eerwaarde vader, mij dezen grooten dienst willen bewijzen?

— Als gij zulks waardig zijt, natuurlijk, jongeling. Wij hebben kloeke helpers noodig. Luister, ik zal voor u spreken bij onzen edelen hoogbaljuw, maar gij zult voor mij onderzoeken of Jacob Blommaert nog een getrouw zoon onzer Moeder de heilige Kerk, is. Wij begrijpen elkander dus goed. Als gij nog eens door uw lieve Lysbeth in den hof van haar oom ontvangen wordt, zult gij haar uithooren.

Een wijle stormde het in Ravels' binnenste... de rechtervuist balde zich, gereed om dien onbeschaamden monnik in 't gelaat te slaan, maar Antoon begreep dat hij nog menige vernedering zou moeten verduren en daarom bedwong hij zijn woede en beloofde hij onderdanig alles te doen wat pater Antonius hem gebod. Bij de stad scheidten de waardige bondgenooten.

Ravels begaf zich naar de woning van den baljuw en was zoo in zijn gedachten verzonken, dat hij den krijgsman niet bemerkte, die hem snel voorbij stapte.

't Was de krijgsman met den rooden band.

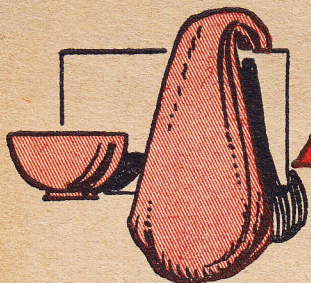
Antoon ging voorbij Blommaert's woning en toen hij het

statige huis aanblikte, gevoelde hij een oogenblik wroeging... Het meisje, dat hem zoo innig beminde, zoo geheel vertrouwde, was de prijs geworden waarvoor hij de bescherming van een ruwen, onbeschaafden monnik gekocht had.

Maar dienzelfden avond wist de hoogbaljuw dat Blommaert en Wybo 's nachts de stad verlieten en zich naar 't woud van Eenaeme begaven. En toen den volgenden morgen pater Antonius den voornamen ambtenaar gesproken had, was Antoon Ravels verzekerd van zijn benoeming tot een voornaam ambt.

EEN

HELDEN

STRIJD

*of de kapitein
der boschgeuzen*

door A. HANS

EEN

HELDENSTRIJD

OF

De Kapitein der Boschgeuzen

door

A. HANS

EVANGELISATIE DRUKKERIJ

Groendreef, 67, Brussel

1926